

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112225638
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112225638.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: H. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. XXXX, F., prechodne bytom M. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Ing. Bernardom Pekárom, PhD, Kukučínova 24, Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na odvolanie žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 21C 148/2012-178 zo dňa 25.mája 2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa náhrady škody vo výške 1.059,81€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,-€ potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti týkajúcej sa priznanej náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmeňuje tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Odvolací súd odvolanie žalobcu odmieta.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len "súd prvej inštancie") napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že : I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 1.059,81€ a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,-€ do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Súd konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 55.878,85€ zastavuje. III. Súd nepriznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. IV. Súd vo zvyšku návrh zamietá.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh žalobcu, ktorý sa po úprave petitu a čiastočnom späťvzati žaloby domáhal náhrady škody vo výške 1.059,81 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,-€ je čiastočne dôvodný. V konaní bolo nesporné, že žalobca bol na základe uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. OTp 156/2009 zo dňa 12.7.2009 vzatý do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku. Lehota trvania väzby sa počítala od 12.7.2009 so začiatkom o 21.08 hod do 29.9.2009. V konaní bolo ďalej nesporné, že na základe uznesenia Krajskej Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici ČVS : KRP-77 / OVK-BB -2009 zo dňa 14.7.2009 - bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa ust. § 14 ods. 1 Trestného zákona. Súčasne mu súd dňa 14.7.2009 ustanovil obhajcu z dôvodu povinnej obhajoby podľa ust. § 37 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Žalobca prostredníctvom ustanoveného obhajcu si uplatnil svoje práva a podal sťažnosť voči vznesenému obvineniu, ktorá bola Prokurátorom Krajskej prokuratúry Kv 37/2009

dňa 27.7.2009 zamietnutá ako nedôvodná. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo /70/2009 zamietol dňa 4.8.2009 sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o väzbe. Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T 71/2010 zo dňa 29.4.2011 bol H. F. oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa ust. § 14 ods. 1 Trestného poriadku pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 8 ods. 5, 6 písm. a), § 15 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,4,5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, keď poukázal nato, že zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú vymedzené jednak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je naplnenie niektorej z hypotéz predpokladanej v § 8 ods. 5 zákona a v prejednávanej veci bola táto podmienka splnená tým, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby. Ide však iba o prvý predpoklad vzniku nároku na náhradu škody, keďže kumulatívnou podmienkou je súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaná v konaní namietala, že žalobca si zaviniť sám, že bol vzatý do väzby a teda mu nárok na náhradu škody nevznikol. Právo na náhradu škody okrem iného nevznikne aj v prípade, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniť sama. Ide o obdobu inštitútu spoluzavinenia v zmysle ust. § 441 Občianskeho zákonníka, avšak s tým rozdielom, že zavinenie sa vzťahuje výlučne na dôvody, pre ktoré bola osoba vzatá do väzby. Na naplnenie tohto predpokladu pritom postačuje aj nevedomá nedbanlivosť, spočívajúca nevedomosti obvineného, že môže svojim konaním spôsobiť určitý následok, hoci to vzhľadom na okolnosti predvídať mohol alebo mal a to za predpokladu jeho schopnosti rozoznať následok svojho konania a svoje konanie ovládnuť či od neho upustiť. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti) bolo v danom prípade dôvodom na podanie návrhu a vzatie obvineného do väzby. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby treba zakaždým skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol do väzby vzatý, a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd rozhodujúci o väzbe zvažoval, ktorými sa riadil a v konečnom dôsledku odôvodnil vzatie obvineného do väzby. Platí pritom, že ak bol obvinený vzatý do väzby z viacerých dôvodov, postačuje k záveru, že si väzbu zaviniť sám, ak zaviniť splnenie aspoň jedného z nich. Je pritom zrejmé, že zavinenie odsúdenia nemožno vidieť v tom, že obvinený spáchal skutok, ktorý sa mu v priebehu trestného stíhania kládol za vinu. Naopak zavinenie odsúdenia, a to aspoň na úrovni nevedomej nedbanlivosti, bude spočívať v konaní, ktorým obvinený prispel k uloženiu väzby.

1.3 Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu v Banskej Bystrici v uznesení č.k. 1 OTp 156/2009 zo dňa 17.7.2009 odôvodnil vzatie žalobcu do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. poriadku najmä tým, že 1. je dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu pretože nemá stále bydlisko, v mieste oficiálneho trvalého bydliska sa nezdržiava na adrese F., J. XXXX a prechodne bydlisko nemá a udáva len adresu M. XXX, kde žije s družkou a pracuje ako bača na salaši v M.. Ďalej uviedol, že by mohol žalobca ujsť alebo sa skrývať, pretože mu hrozí trest v trvaní odňatia slobody 15-20 rokov; 2. žalobca by mohol pokračovať v trestnej činnosti a dokoná trestný čin o ktorý sa pokúsil vzhľadom na to, že bol v minulosti desaťkrát súdne trestaný, pričom vykonával aj nepodmienečné tresty. Ďalej uviedol, že naposledy bol odsúdený pre trestný čin zatajenia vecí podľa ust. § 254 ods. 1 Tr. zák. za čo mu bol uložený trest Okresným súdom Žiarom nad Hronom sp.zn. 2T 103/03 zo dňa 6.10.2004 podmienkový trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so skúšobnou dobou do 6.10.2007 v ktorej sa žalobca osvedčil. V odôvodnení poznamenal, že pri viacerých odsúdeniach sa hľadá na žalobcu ako keby nebol odsúdený, avšak v minulosti bol odsúdený pre trestný čin znásilnenia podľa ust. § 242 ods. 1 Tr. zák. v roku 1987. Žalovaný namietal, že väzbu si žalobca zaviniť sám jednak tým, že nemal prechodné bydlisko a nezdržiaval sa na adrese trvalého bydliska v F., J., ktoré je od M.L. vzdialené 140 km a tvrdil, že nemôže obstáť tvrdenie žalobcu, že z pracovných dôvodov sa nezdržiaval na adrese trvalého bydliska. Súd prvej inštancie sa v tomto smere nestotožnil s námietkou žalovaného, že väzbu si zaviniť sám, pričom sám žalobca uviedol, že žije so svojou družkou na adrese M. XXX, zdržiava sa na salaši v M., kde pracuje ako bača. Podľa názoru súdu, uvedenie prechodného pobytu je len formálnym aktom a bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní preveriť okolnosti bývania na adrese v M. Č.. XXX a či sa tam naozaj zdržiava. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že aj preventívnu väzbu zaviniť sám, keď poukázal na to, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný tak ani v tomto smere sa súd prvej inštancie s námietkou nestotožnil, keď zastal názor, že aj keď bol v minulosti žalobca trestne stíhaný tak nemožno vidieť zavinenie na uložení väzby len v tom, že žalobca bol v minulosti odsúdený na obdobný

trestný čin, keď je potrebné, aby k tejto okolnosti pristúpilo aj určité konanie žalobcu, ktorým dal príčinu na vzatie do väzby. Súd po posúdení všetkých okolností daného prípadu dospel k záveru, že žalobca nezavinil, že bol vzatý do väzby. V danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady preto, aby bol žalobca vzatý do väzby, avšak samotná zákonnosť väzby nevylučuje, aby vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody. Okolnosti spáchania skutku svedčili v neprospech žalobcu, čo však bolo spôsobené viacerými okolnosťami, ktoré nastali naraz a neboli žalobcom v danom čase a mieste zavinené.

1.4. Súd prvej inštancie poukázal na predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danej veci formálne nedošlo k zrušeniu rozhodnutia o vznesení obvinenia pre obzvlášť závažný trestný čin vraždy podľa ust. § 145 ods. 1 Tr. zákona zo dňa 14.7.2009 a ani nedošlo k zrušeniu rozhodnutia o väzbe, ktorým bol žalobca vzatý do väzby zo dňa 17.7.2009 príslušným orgánom. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V danej veci bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa ust. § 14 ods. 1 Trestného poriadku pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a preto v danej veci boli splnené všetky vyššie uvedené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 5 a nasl. zák. č. 514/2003 Z.z.

1.5. K náhrade nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím (§17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.). Súd pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy (žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,-€) vychádzal z ust. § 17 ods. 3 ,4 zákona č. 514/2003Z.z. a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,-€. Výkon väzby predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Väzba ako procesný inštitút na zachovanie obmedzenia osobnej slobody jednoznačne zasahuje do súkromného života každého jednotlivca ako aj žalobcu najmä do jeho cti a dobrej povesti. Žalobca bol vo väzbe od 12.7.2009 do 29.9.2009, celkovo 80 dní. Ide o pomerne dlhý čas, po ktorý bol žalobca obmedzený na osobnej slobode a teda intenzita a trvanie zásahu do práv žalobcu bola značná a výrazná .Súd pri posudzovaní nemajetkovej ujmy vychádzal zo skutkových okolností danej veci a došiel k záveru, že obmedzením osobnej slobody žalobcu ktoré bolo vzhľadom na dĺžku väzby 80 dni došlo k porušeniu práva na jeho súkromie a ako aj jeho rodinného života. Súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,- € a považuje uvedenú sumu za primerané zadosťučinenie za porušenie jeho práva na súkromie. Žalobca v čase spáchania skutku žil s družkou v spoločnej domácnosti v Cígeli č. 341 a vychovávali spolu dcéru , ktorá bola žiačkou v 1. triede základnej školy a bola odkázaná na výživu otca. Z vykonaného dokazovania vyplynulo ,že samotná väzba a trestné stíhanie zanechali vplyv na správaní žalobcu, ktorý sa stránil ľuďi pretože sa hanbil a aj sa trápil a malo to vplyv aj na spoločný život v rodine a najmä na maloletú dcéru. V konaní bolo preukázané, že svedkyňa E. X., družka žalobcu uviedla, že žije so žalobcom vyše 17 rokov, okolnosti stíhania a väzby boli pre ňu šokujúce a tvrdila, že aj keď vedela o minulosti žalobcu, tak bola presvedčená, že to čo mu bolo kladené za vinu nikdy neurobil. Poznamenala, že neprítomnosť otca počas väzby veľmi ťažko znášala ich spoločná dcéra najmä psychicky a chceli ju o tom čo sa malo stať ochrániť, pretože boli toho plné noviny. Súd po posúdení osoby žalobcu, jeho doterajšieho života a prostredia v ktorom žil a pracoval, dĺžky trvania ujmy, okolností za ktorých k ujme došlo, dospel k záveru, že v danom prípade bude spravodlivé priznanie ujmy vo výške 6.000,-€. Súd záverom poukázal nato, že žalobcovi patrí súdna ochrana, keď došlo k porušeniu jeho práva na súkromie neprimeraným obmedzením osobnej slobody, zasiahlo to do jeho rodinného a pracovného života, keď mal tiež preukázané, že väzbu si nezavinil sám. Vo zvyšku súd žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol ako neodôvodnenú.

1.6. K náhrade škody vo výške 1.059,81€ ako ušlej mzdy súd prvej inštancie uviedol, že žalobca pracoval v POLNO VTÁČNIK, a.s. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20.2.2008 v spojení s dodatkami zo dňa 25.8.2008 a zo dňa 27.8.2009 a bol zaradený ako ošetrovateľ oviec. Žalobca bol vo väzbe od

12.7.2009 do 29.9.2009, celkovo 80 dní a podľa žalobcu predstavuje ušlá mzda za uvedené obdobie vo výške 1.238,63 €, avšak žalobca si uplatňuje sumu len vo výške 1.059,81€, ktorú mu súd priznal.

1.7. O zastavení konania v časti nemajetkovej ujmy vo výške 55.878,85€ súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 145 C.s.p., keďže žalobca v priebehu konania zobral žalobu späť v tejto časti s čím žalovaný súhlasil.

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie podľa ust. 255 C.s.p. a nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania aj keď bol v konaní úspešnejší z dôvodu, že trovy konania mu nevznikli.

2. Proti rozsudku a to proti výrokom I.,III., IV. podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je mu povinný zaplatiť náhradu škody vo výške 1.059,81€ a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,-€ a zároveň by rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. K náhrade trov konania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie otázku náhrady trov nesprávne právne posúdil. Nárok na náhradu škody bol žalobcovi priznaný v zmysle žalobného návrhu, t.j. v plnej výške 1.059,81€ a teda dosiahol v tejto časti plný úspech. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol žalobcovi priznaný čiastočne vo výške 6.000,- €, ale aj keď mu nemajetková ujma nebola priznaná v plnej výške, už jej samotné priznanie predstavuje pre žalobcu plný úspech v spore, a to aj napriek tomu, že C.s.p. neobsahuje obdobnú úpravu O.s.p.

2.1. K výške priznanej nemajetkovej ujmy bol žalobca toho názoru, že súd prvej inštancie nezohľadnil dostatočne mieru intenzity zásahu trestného stíhania a väzby do jeho súkromného a rodinného života. Žalobca poukázal na to, že bol obvinený z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu, pričom tento zločin je spoločnosťou vnímaný ako jeden z najzavrhnutejších trestných činov vôbec. Vyšetrovanie bolo medializované v dôsledku čoho bolo široké okolie žalobcu oboznámené s trestným konaním, čo malo dopad nielen na žalobcu, ale aj jeho rodinu. Vznesením obvinenia sa zmenil spoločenský status žalobcu z riadneho občana a usilovného zamestnanca na nebezpečného kriminálnika, ktorý sa pokúsil o vraždu. Obyvatelia obce, v ktorej žalobca žil, sa žalobcovi a jeho rodine vyhýbali, dcéra žalobcu, ktorá bola v tom čase v prvom ročníku ZŠ bola terčom posmechu a urážlivých poznámok zo strany spolužiakov, v dôsledku čoho odmietala chodiť do školy a nakoniec musela opakovať prvý ročník ZŠ, čo žalobca a jeho družka ťažko psychicky znášali. Na skutočnosť, že dcéra žalobcu musela opakovať 1. ročník ZŠ a na medializáciu obvinenia a väzby žalobcu súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy neprihliadol, hoci sa jedná o závažné následky, ktoré mu boli konaním orgánov žalovanej spôsobené.

3. Rozsudok v zákonom stanovenej lehote napadol odvolaním aj žalovaný, ktoré odvolanie smerovalo proti výroku I., ktorý žiadal aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne alternatívne žiadal aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. K priznaniu práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe uviedol, že počas konania poukazoval na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré výslovne upravuje podmienky, kedy k vzniku nároku na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe nemôže dôjsť. Pojmovým znakom predmetného ustanovenia je existencia zavinenia väzby, ktorá automaticky bráni vzniku práva na náhradu škody. Súd prvej inštancie sa však plne stotožnil s argumentáciou žalobcu a konštatoval, že v prípade žalobcu sú dané podmienky pre vznik práva žalobcu na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe a zároveň uviedol, že žiadnym spôsobom nebola preukázaná okolnosť zavinenia väzby žalobcom podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný mal zato, že bolo potrebné otázku zavinenia väzby skúmať komplexne a to nielen vo svetle oslobodzujúceho rozsudku ako to urobil súd prvej inštancie, ale predovšetkým vo vzťahu k celému trestnému konaniu a podrobne verifikovať naplnenie dôvodov, pre ktoré bol žalobca v rozhodnom čase vzatý do väzby ako aj mieru zavinenia zo strany samotného žalobcu, ktorá má kľúčový význam pre priznanie práva na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe. Otázku zavinenia v súvislosti s väzbou bližšie rozvíja i judikatúra v tejto oblasti, keď v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/161/2013 zo dňa 14.05.2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Tost 7/2012 zo dňa 08.03.2012). Na existenciu zavinenia obvineného na vzatí do väzby postačuje zavinené konanie obvineného aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti, pričom v zmysle právnej teórie nevedomá nedbanlivosť (culpa negligentia) je stav, kedy páchatel nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol. Z uznesenia Okresného

súdu Banská Bystrica, sp. zn. OTp 156/2009 zo dňa 17.07.2009, pritom jednoznačne vyplýva, že toto uznesenie bolo odôvodnené predovšetkým obavami, že obvinený (žalobca) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, ako aj tým, že bude v trestnej činnosti pokračovať. Žalovaný poukázal na odôvodnenie tohto uznesenia a zastal názor, že v danej situácii by bolo v príkrom rozpore s podstatou a účelom inštitútu väzby, ak by súd v tomto prípade vo fáze, kedy zistené skutočnosti nasvedčovali, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu, neprijal zákonné opatrenie na riadne zistenie skutkového stavu do doby, kým budú dostatočne objasnené všetky skutočnosti, a to obzvlášť v situácii, keď sa mal žalobca uvedeného protiprávneho konania dopustiť v skúšobnej dobe za predchádzajúce odsúdenie, in concreto bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. OT 3/09 zo dňa 29.06.2009 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov so skúšobnou dobou 18 mesiacov do 08.01.2011 a tiež trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 18 mesiacov. Súd prvej inštancie sa však s predmetnou kľúčovou okolnosťou (t. i. existenciou podmieneného odsúdenia žalobcu v čase vzatia žalobcu do väzby), na ktorú žalovaný v priebehu konania na súde prvej inštancie opakovane poukazoval, v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal a v tomto kontexte rozsudok súdu prvej inštancie v rámci posúdenia otázky zavinenia väzby, napĺňa podľa názoru žalovanej prvky arbitrárnosti a svojvoľnosti, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. a rovnako súd prvej inštancie pri skúmaní otázky zavinenia väzby v prípade žalobcu vec nesprávne právne posúdil a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p..

3.1. K priznanej náhrade škody titulom ušlého zisku uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vôbec neozrejmuje ako dospel k priznanej náhrade ušlého zisku vo výške 1.059,81 €, čo vyvoláva dojem, že len nekriticky prevzal (hoci nesprávny) spôsob výpočtu priemernej mesačnej mzdy vo výške 639,13 € aplikovaný žalobcom v priebehu konania na súde prvej inštancie, hoci predmetný výpočet je v rozpore s judikatúrou v tejto oblasti (porov. rozsudok NS ČR z 31.01.1996, sp. zn. II Odon 15/96) ako aj dokazovaním vykonaným v konaní na súde prvej inštancie. Žalovaný uviedol, že počas konania na súde prvej inštancie namietal, že v prípade žalobcu je možné vychádzať výlučne z priemernej mzdy žalobcu v mesiacoch január až jún 2009, ktorá mu bola reálne vyplatená (na výplatných páskach v časti „k výplate“), nakoľko tento údaj ako jediný relevantne preukazuje aký príjem dosahoval žalobca v rozhodnom období. Keďže priemerná výška predmetného príjmu žalobcu za mesiace január až jún 2009, z ktorej mal pri výpočte vychádzať, predstavuje sumu 332,36€ (314,26 € + 387,96 € + 360,70 € + 310,65 € + 336,37 € + 284,19 € : 6 t. j. počet mesiacov rozhodného obdobia = 332,36 €) a žalobcovi by prislúchala náhrada ušlého zisku len za obdobie 2 mesiacov, keďže mzda za mesiac júl 2009 mu bola vyplatená podľa jeho tvrdení v plnej výške (332,36 € x 2 = 664,72 €, znížená o vyplatenú mzdu za mesiac august 2009 vo výške 51,45 €) a teda reálna výška ušlého zisku žalobcu, ktorú si mohol konaním na súde prvej inštancie uplatniť v príčinnej súvislosti s väzbou, predstavovala sumu 613,27 €. V tejto súvislosti, keďže súd prvej inštancie sa s touto jeho argumentáciou nevysporiadal došlo k porušeniu jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia keď uvedená vada zakladá aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.. Žalovaný trval na tom, že v prípade žalobcu bolo úlohou súdu prvej inštancie aplikovať taký model výpočtu majetkovej škody v podobe ušlého zisku, aby boli jednoznačne identifikovateľné právne úvahy, ktorými sa spravoval súd pri priznaní náhrady škody vo forme ušlého zisku s akcentom na doterajšiu judikatúru v tejto oblasti a zohľadnení výlučne sumy mzdy, o ktorú bol žalobca v dôsledku rozhodnutia o väzbe ukrátený po odpočítaní nákladov na jej dosiahnutie (vrátane exekučných zrážok) t. j. z priemernej mzdy žalobcu v mesiacoch január až jún 2009, ktorá mu bola reálne vyplatená (na výplatných páskach v časti „k výplate“), nakoľko tento údaj ako jediný relevantne preukazuje aký príjem dosahoval žalobca v rozhodnom období, (porov. rozsudok Najvyššieho SR, sp. zn. 5MCdo/1/2011 zo dňa 29.10.2012).

3.2. K priznanej náhrade nemajetkovej ujmy a jej výške žalovaný namietal, že predmetné odôvodnenie je príliš všeobecné, tak povediac šablónové, ktoré súd prvej inštancie pravdepodobne univerzálne aplikuje na všetky konania, v ktorých sa žalujúca strana domáha náhrady nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe. Žalovaný má za to, že tvrdenia žalobcu o vzniku nemajetkovej ujmy neboli v konaní na súde prvej inštancie spoľahlivo preukázané a zostali výlučne v rovine nepreukázaných špekulácií, kedy samotný žalobca ako aj svedok E. X. (družka žalobcu) sa v konaní na súde prvej inštancie obmedzili najmä na strohé konštatovanie o zásahoch do rodinného života žalobcu a negatívnych dopadoch na ich dcéru. V konaní na súde prvej inštancie žalovaný zdôrazňoval, že za prípadný vznik nemajetkovej ujmy dcéry žalobcu v dôsledku „posmechu a urážlivých poznámok zo strany spolužiakov“ v žiadnom prípade

nemôže niesť zodpovednosť za prípadný negatívny postoj (ktorý však v konaní na súde prvej inštancie nebol preukázaný) obyvateľov obce M. voči žalobcovi ho nemôže rovnako sankcionovať, nakoľko platí zásada prezumpcie neviny, preto za nerešpektovanie predmetnej zásady nesú zodpovednosť konkrétne osoby, ktoré nerešpektovali prezumpciu neviny. V súvislosti s medializáciou trestného stíhania žalobcu v priebehu konania na súde prvej inštancie opakovane namietal, že on nenesie a ani nemôže niesť zodpovednosť za činnosť iných (či už súkromnoprávných alebo verejnoprávných) subjektov, ktoré informovali o priebehu trestného stíhania žalobcu (navyše fotodokumentácia bola médiám poskytnutá družkou žalobcu ako vyplynulo z jej výpovede na pojednávaní dňa 08.03.2017). Žalovaný taktiež v konaní na súde prvej inštancie opakovane uviedol, že vzhľadom na rozsiahlu kriminálnu minulosť žalobcu je otázne, aký reálny dopad na povesť a dobré meno žalobcu mal namietaný výkon väzby, ergo splnenie podmienky preukázania príčinnej súvislosti medzi vykonanou väzbou a vznikom nemajetkovej ujmy je de facto nemožné, s čím sa však súd prvej inštancie taktiež vôbec nevysporiadal a dokonca v rozsudku konštatoval, že väzba zasiahla do cti a dobrej povesti žalobcu, avšak akým konkrétnym spôsobom bolo zasiahnuté do cti žalobcu a či vôbec požíval dobrú povesť u ostatných spoluobčanov súd prvej inštancie bližšie nešpecifikoval. Aj keď pri tomto type ujmy neexistujú také jednoznačné kvantifikačné kritériá, ako je to pri skutočnej škode. Napriek tomu sa však každá úvaha súdu musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská odôvodňujúce konkrétnu priznanú výšku náhrady v peniazoch, s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov v pracovnom, súkromnom a spoločenskom živote. V nadväznosti na uvedené mal zato, že samotná výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy sumou vo výške 6.000,- € je neobjasnená a nepreskúmateľná, čím rozhodnutie nespĺňa požiadavky úplného, presvedčivého a správneho odôvodnenia. Odpoveď na otázku aké konkrétne negatívne následky v pracovnom, rodinnom, súkromnom či spoločenskom živote žalobcu boli zapríčinené namietaným rozhodnutím o väzbe však súd prvej inštancie v odôvodnení dáva len vo veľmi obmedzenom rozsahu. V zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. ako aj ustálenej judikatúry (porov. napríklad uznesenie Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 712/06 zo dňa 27.09.2007) bol súd prvej inštancie povinný dôsledne skúmať, či v danom prípade došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, a to s ohľadom na kritériá zadefinované priamo v § 17 ods. 3 zákona, čo však súd prvej inštancie opomenul, kedy naopak prezumoval vznik nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- €. Z odôvodnenia rozsudku v tejto časti vyplýva, že súd prvej inštancie posudzoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a v konečnom dôsledku ho aj založil, výlučne na subjektívnych výpovediach žalobcu ako aj jeho družky, bez toho, aby súčasne zohľadnil argumentáciu žalovaného. Pri starostlivom zohľadnení skutkových okolností prípadu žalobcu ako aj dĺžky trvania väzby žalobcu (od 12.07.2009 do 29.09.2009 t. j. 80 dní väzby), žalovaný považuje súdom prvej inštancie priznanú náhradu nemajetkovej ujmy aj za zjavne neprimeranú. Žalovaný poukázal na právoplatné rozhodnutia súdov vo veci náhrady nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu titulom rozhodnutia o väzbe, konkrétne rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 8C 32/2012, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.500,- € za vykonanú väzbu od 01.09.2007 do 09.06.2008 (282 dní väzby); rozhodnutie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 17C 50/2014, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.900,- € za 142 dní väzby ako aj rozhodnutie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8C 95/2011, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- € za výkon väzby od 14.03.2009 do 03.08.2009 (142 dní väzby). Súdom prvej inštancie priznaná náhrada nemajetkovej ujmy navyše nereflektuje závery prezentované v rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 zo dňa 11.01.2012, v ktorom Najvyšší súd ČR konštatoval, že za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy považuje sumy v rozmedzí 20,- € až 60,- € za každý deň trvania väzby s ohľadom na individuálne okolnosti toho ktorého prípadu. V situácii, keď žalobcovi bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 75,- € za každý deň trvania väzby (6.000,- €/80 dní trvania väzby), uvedené je vzhľadom na osobu žalobcu (viacnásobný recidivista) a okolnosti, za ktorých k väzbe došlo (v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia) neakceptovateľné. Napokon, ak by súd prvej inštancie správne právne posúdil žalovaným namietanú existenciu zavinenia väzby u žalobcu, nemohol by v konečnom dôsledku dospieť k záveru o vzniku nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý mal zato, že žalovaným namietané odvolacie dôvody nie sú dané, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, náležité odôvodnené, a preto žiadal, aby odvolací súd nevyhovel odvolaniu žalovaného a rozhodol v súlade s jeho odvolaním. K zavineniu väzby žalobcom uviedol, že tvrdenia žalovaného považuje za nesprávne. V predmetnej veci neexistuje také konanie, ktorým by si on zaviniel vzatie do väzby. Nedopustil sa žiadneho konania, ktoré by zakladalo dôvodnú obavu, že ujde, bude sa skrývať alebo bude pokračovať v trestnej činnosti tak, aby

sa naplnil jeden z dôvodov väzby, ako ich predpokladá § 71 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku (ďalej len ako "Trestný poriadok"). Fakt, že žalobca bol v minulosti trestnoprávne postihnutý a bol v čase spáchania skutku, pre ktorý bol nezákonne obvinený, skúšobnej dobe, ešte sám o sebe nemôže zakladať zavinenie ako také. Je absurdné dávať žalobcovi za vinu to, že sa mal dopustiť skutku v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nakoľko žalobca skutok nespáchal, a teda neexistuje konanie, ktoré by mohlo byť pokryté zavinením. Práve naopak, žalobca viedol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia riadny život, plnil si svoje občianske povinnosti a osvedčil sa. Existencia predchádzajúceho odsúdenia a z neho vyplývajúcej skúšobnej doby bola preto pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nepodstatná. Ak žalovaný tvrdí, že si útekovú väzbu zavinil tým, že sa nezdržoval v mieste svojho trvalého pobytu, ale zdržiaval sa na salaši v M. (spoločnosť Poľno Vtáčnik, a.s.), uviedol, že táto skutočnosť vyplývala z povahy jeho zamestnania ako baču. Teda v zásade žalovaný tvrdí, že si útekovú väzbu zavinil tým, že riadne vykonával svoje zamestnanie. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že si zavinil preventívnu väzbu, tým, že bol v minulosti súdne trestaný, toto tvrdenie odmieta a popiera, pričom poukazuje na to, že vo svojom okolí bol pred vzatím do väzby vnímaný pozitívne a mal dobrú povesť a neexistovala žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala preventívnu väzbu v jeho prípade. Tvrdenie žalovaného, že predchádzajúce odsúdenie je dôvodom, pre ktorý by mu nemal byť priznaný nárok na náhradu škody, je nesprávne, a síce, ak by sa konajúci súd stotožnil s týmto tvrdením, žalobca by mohol byť v budúcnosti opätovne nezákonne obvinený, vzatý do väzby a následne oslobodený bez toho, aby štát niesol za takéto konanie zodpovednosť, nakoľko žalovaný by sa aj v týchto prípadoch bránila tým, že žalobca už bol v minulosti odsúdený. Uvedená konštrukcia v zásade zbavuje žalobcu jeho práva na osobnú slobodu garantovaného tak Ústavou SR ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko v prípade porušenia uvedeného práva žalobcu nehrozí orgánom verejnej moci žiadna sankcia.

4.1. K priznanej náhrady škody z titulu ušlého zisku uviedol že sa v žiadnom prípade z jeho strany nejedná len o "špekulatívnu úvahu". On riadne poskytol všetky informácie potrebné na výpočet ušlého zisku za obdobie 2 predmetných mesiacov väzby, predložením výplatných pásov žalobcu za obdobie od 01.01.2008 do 31.07.2009 pre výpočet priemernej mesačnej mzdy. Vo svojich výpočtoch žalovaný uviedol výšku mesačnej mzdy zníženej o exekučné zrážky žalobcu, čo považoval za nesprávne. To, že on je povinný plniť z exekučného titulu predsa neznamená, že jeho čistá mzda je reálne nižšia. Z uvedeného dôvodu považujeme výpočet ušlej mzdy z priemernej čistej mzdy žalobcu pred vykonaním exekútorských zrážok za správny. Takýto výklad je konformný aj s rozhodnutím najvyššieho súdu SR, sp. zn. R 55/1971, z ktorého žalovaná citovala, kde Najvyšší súd uviedol: "Ušlý zisk ako druh nemajetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čo by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol." Priemerná mesačná mzda teda nepredstavovala 332,36,-€, tak, ako to tvrdí žalovaný, ale ním uvádzaných 639,13-€. Napriek tomu si žalobca pred súdom uplatnil sumu vo výške 1.059,81€. Je len na jeho rozhodnutí, či si bude uplatňovať celý svoj nárok, alebo len jeho časť (minus petitio), a zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že neuplatnenie nároku v plnej výške by malo byť dôvodom zamietnutia žaloby.

4.2. K priznanej náhrade nemajetkovej ujmy a jej výške nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného, že nebola dostatočne preukázaná ujma na jeho cti a dobrej povesti. Tieto skutočnosti preukázal najmä prostredníctvom početných svedeckých výpovedí, ktorých zápisnice boli súdu riadne predložené. Jednalo sa o výpoveď E. X. zo dňa 26.08.2009, výpoveď H. S. zo dňa 21.10.2009, výpoveď J. H. zo dňa 07.12.2009 a výpoveď G. L. zo dňa 15.03.2010. Tieto výpovede jasne preukazujú, že žalobca mal do uloženia nezákonnej väzby vo svojom okolí dobrú povesť a bol vnímaný ako človek kludnej a nenásilnej povahy. Tento stav bol následne narušený uložením nezákonnej väzby, a zodpovednosť za následky tejto väzby nemôže niesť nikto iný, ako práve žalovaný. Čo sa týka výšky priznanej nemajetkovej ujmy, voči tomuto výroku sám podal odvolanie zo, keďže ju považoval za neprimerane nízku vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä medializáciu okolo žalobcu, v dôsledku čoho sa zmenil jeho spoločenský status z riadneho občana a usilovného zamestnanca na nebezpečného kriminálnika, ktorý sa pokúsil o vraždu. Nesúhlasil s tým, že by priznaná nemajetková ujma bola neprimerane vysoká, tak ako to tvrdí žalovaný a mal zato, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil všetky tieto špecifiká pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy, aj keď podľa žalobcu stále nie dostatočne. Čo sa týka súdnych rozhodnutí na ktoré poukazoval žalovaný, tieto žalobca nepovažoval za relevantné a aplikovateľné na tento prípad, vzhľadom na to, že sa nejedná o skutkovo totožné veci. Žalobca bol trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu, čo malo za následok širokú medializáciu prípadu a závažnosť skutku mala značný dopad na život žalobcu a jeho rodiny. Žalovaný upriamil pozornosť len na dĺžku strávenú vo väzbe, bez toho aby vzala do úvahy dôsledky trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin vraždy a následné vzatie do väzby na život žalobcu. Vznesením obvinenia

sa zmenil spoločensky status žalobcu z riadneho občana a usilovného zamestnanca na nebezpečného kriminálnika, ktorý sa pokúsil o vraždu. Obyvatelia obce, v ktorej žil, sa jemu a jeho rodine vyhýbali, dcéra žalobcu, ktorá bola v tom čase v prvom ročníku ZŠ bola terčom posmechu a urážlivých poznámok zo strany spolužiakov, v dôsledku čoho odmietala chodiť do školy a nakoniec musela opakovať prvý ročník ZŠ, čo žalobca a jeho družka ťažko psychicky znášali, a to všetko len, a iba len z dôvodu vzatia žalobcu do väzby.

5. Žalovaný nevyužil svoje právo k odvolaniu žalobcu vyjadrenie nepodal a rovnako nepodal repliku k vyjadreniu žalobcu.

6. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods 1. C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je potrebné odmietnuť ako oneskorene podané a ďalej k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len sčasti.

8. Podľa § 386 písm. a/ C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

8.1. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že písomné vyhotovenie rozsudku bolo právnomu zástupcovi žalobcu riadne doručený dňa 8.6.2017 (štvrtok). Nasledujúci deň začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania proti rozsudku, ktorej posledným dňom by bol 23.6.2017 (piatok). Právny zástupca žalobcu podal odvolanie na poštovú prepravu v pondelok dňa 26.6.2017 (č.l.220), teda zjavne oneskorene, po uplynutí lehoty na podanie odvolania. S poukazom na ustanovenie § 386 písm. a/ C.s.p. preto odvolací súd odvolanie žalobcu ako oneskorene podané odmietol, keď v prvom rade je potrebné skúmať včasnosť podaného opravného prostriedku.

9. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd preskúmal iba vyhovujúci výrok napadnutý žalovaným, keď žalovaný namietal, že k vzniku nároku na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe nemohlo dôjsť s poukazom na ustanovenie 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. a v prípade ak by sa odvolací súd s uvedeným nestotožnil žalovaný namietal výšku priznanej náhrady škody ako aj nemajetkovej ujmy.

10. V prejednávanej veci z nesporných skutkových zistení vyplýva, že žalobca bol na základe uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. OTr 156/2009 zo dňa 12.7.2009 vzatý do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku. Lehota trvania väzby sa počítala od 12.7.2009 so začiatkom o 21.08 hod do 29.9.2009 a od momentu opätovného obmedzenia osobnej slobody žalobcu. V konaní bolo ďalej nesporné, že na základe uznesenia Krajskej Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici ČVS : KRP-77 /OVK-BB -2009 zo dňa 14.7.2009 - bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa ust. § 14 ods. 1 Trestného zákona. Súčasne mu súd dňa 14.7.2009 ustanovil obhajcu z dôvodu povinnej obhajoby podľa ust. § 37 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Žalobca prostredníctvom ustanoveného obhajcu si uplatnil svoje práva a podal sťažnosť voči vznesenému obvineniu, ktorá bola Prokurátorom Krajskej prokuratúry Kv 37/2009 dňa 27.7.2009 zamietnutá ako nedôvodná. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo /70/2009 zamietol dňa 4.8.2009 sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o väzbe. Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T 71/2010 zo dňa 29.4.2011 bol H. F. oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa ust. § 14 ods. 1 Trestného poriadku pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

11. Podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného a účinného do 31.12.2010 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

12. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,

13. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákon č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

14. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

15. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

16. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bol rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

17. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nebola spôsobená škoda na zdraví.

19. Žalovaný namieťa, že k vzniku nároku na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe nemohlo dôjsť s poukazom na ustanovenie 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní sa vychádza vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Významovo a dosahom totožné ustanovenie obsahovala aj predchádzajúca právna úprava zodpovednosti štátu za škodu účinná do 01. 07. 2004. Bola obsiahnutá v zákone č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, kedy § 5 ods. 2 písm. a) cit. zákona dokonca demonštratívne uvádzal, čo sa považuje za zavinenie poškodeného na uvalení väzby. Ustanovenie § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. znelo takto: Právo na náhradu škody nemá ten, kto si väzbu zaviniť sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia.

19.1. Vyššie citovaná aktuálna právna úprava sa nijak od predošlej úpravy neodchýlila (došlo iba k vypusteniu príkladov zavineného konania) a preto je stále použiteľným stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. PlsF 3/77 z 30. 11. 1977, podľa ktorého sa v sporoch o náhradu škody skúma, či ten, na kom bola väzba vykonaná, si ju zaviniť sám najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia. Ďalej sa v stanovisku uvádza: „K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu podľa ustanovenia § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. totiž nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 67 Trestného poriadku alebo jej trvania v zmysle ustanovenia § 72 Trestného poriadku, ale treba, aby si obvinený sám väzbu zaviniť. I keď pritom zákon len príkladom uvádza, ktoré konanie obvineného treba považovať za zavinenie väzby (napr. pokus o útek), rozhodne vždy predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby. To znamená, že podľa úpravy vzatia do väzby a jej trvania zakotvenej v Trestnom poriadku bude tu zákonný dôvod väzby, keď v zmysle ustanovenia § 67 Trestného poriadku bude tu skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že obvinený napr. ujde alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti alebo že bude pôsobiť na svedkov a pod.. Pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu malo by však byť preukázané aj určité konanie obvineného, napr. pôsobenie na znalca, zastrašovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov a pod., ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, lebo len v takomto prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Nemožno preto jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát súdne trestanú

pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatela je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu, a že je to dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. Zrejme nepôjde taktiež o zavinenie na vzatí do väzby ani vtedy, keď sa obvinený ku spáchaniu trestného činu nepriznal alebo odmieta vypovedať a tak svojím konaním vzbudzuje dôvodné obavy, že by mohol mariť vyšetovanie pôsobením na svedkov alebo spoluobvinených.“

19.2. Odvolací súd vzhľadom na závery vo vyššie uvedenom stanovisku zastáva názor, že samotná skutočnosť, že žalobca bol v minulosti viackrát súdne trestaný sama o sebe neznamená, že žalobca väzbu zaviniť, keď neboli preukázané žiadne ďalšie skutočnosti, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti. Rovnako za zavinenie nie je možné považovať skutočnosť, že sa nezdržiaval v mieste svojho trvalého pobytu, keďže vzhľadom na povahu svojho zamestnania („bača“) sa zdržiaval na salaši v M. (spoločnosť Poľno Vtáčnik, a.s.) a teda nebolo preukázané také konanie žalobcu ktoré by zakladalo dôvodnú obavu, že ujde, bude sa skrývať.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktoré sú v zákone č. 514/2003 Z.z. o vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 1 a 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6).

21. Následne v dôsledku odvolaní napadnutého rozsudku odvolací súd preskúmal tú časť výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi titulom náhrady škody stratu na zárobku počas výkonu väzby vo výške 1.059,81€ €, pričom vychádzal so žalobcom predloženého dôkazu - Výplatných pások vyhotovených zamestnávateľom žalobcu POLNO VTÁČNIK, a.s., dôkaz ktorý žalovaný nerozporoval. Z obsahu spisu vyplýva, že ku dňu vzatia do väzby bol žalobca v pracovnom pomere so spoločnosťou POLNO VTÁČNIK, a.s. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20.2.2008 v spojení s dodatkami zo dňa 25.8.2008 a zo dňa 27.8.2009. V období pred vzatím do väzby bola čistá mzda za január 2009 - 719,76€; február 2009 - 650,11€; marec 2009 - 656,19€; apríl 2009 - 597,87€; máj 2009 - 631,47€; jún 2009 - 591,08€ a teda priemerný mesačný čistý zárobok žalobcu bol vzhľadom na obdobie január až jún 2009 vo výške 641,08€ (3.846,48€ : 6 mesiacov). Väzba žalobcu trvala od 12.7.2009 do 29.9.2009 a preto by mu prináležala náhrada mzdy za mesiac júl až september 2009. V mesiaci júl 2009 žalobca dosiahol čistý mesačný príjem 627,42€ z dôvodu, že si od vzatia do väzby t.j. od 12.7.2009 do konca mesiaca júl 2009 vybral dovolenku a v mesiaci august dosiahol čistý príjem 51,45€ rovnako z dôvodu, že si 2 dni v mesiaci august vybral dovolenku. Za 3 mesiace by predstavoval ušlý zisk žalobcu spočívajúci v náhrade straty na zárobku sumu 1.923,24€ (3 x 641,08€), od uvedenej sumy je potrebné odpočítať náhradu mzdy za mesiac júl, august t.j. sumy 627,42€ a sumu 51,45€ následne potom ušlý zisk predstavuje náhradu na strate na zárobku vo výške 1.244,37€. Ak súd prvej inštancie viazaný žalobným návrhom žalobcu v zmysle § 216 ods. 1 C.s.p. priznal žalobcovi len uplatňovanú výšku náhrady vo výške 1.059,81€ týmto záverom nie je možné nič vytknúť.

21.1. Žalovaný v odvolaní namietal, že je možné vychádzať výlučne z priemernej mzdy žalobcu v mesiacoch január až jún 2009, ktorá mu bola reálne vyplatená (na výplatných páskach v časti „k výplate“), keďže len tento údaj preukazuje aký príjem dosahoval žalobca v rozhodnom období a priemerná výška príjmu žalobcu za mesiace január až jún 2009, z ktorej mal pri výpočte vychádzať, predstavuje sumu 332,36 € (314,26 € + 387,96 € + 360,70 € + 310,65 € + 336,37 € + 284,19 € : 6 t. j. počet mesiacov rozhodného obdobia = 332,36 €). Odvolací súd má zato, že uvedený názor žalovaného nie je správny. Žalovaný pri takomto výpočte uviedol výšku mesačnej mzdy, ktorá bola znížená o exekučné a iné zrážky ako aj nájomného. Samotná skutočnosť, že žalobca uhrádza zo svojej čistej mzdy nájomné, že jeho čistá mzda je znížená o iné zrážky alebo, že časť jeho čistej mzdy je odvádzaná jeho zamestnávateľom na splácanie jeho dlhu a teda, že „k výplate“ dostával po zrážkach reálne menej, nemá vplyv na celkovú výšku jeho čistej mzdy ako takej. To znamená, že výška čistej mzdy ako takej nie je týmto dotknutá a nemôže to byť dôvodom na zníženie jeho náhrady na stratu na zárobku.

22. Čo sa týka priznanej náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd stotožňuje zo závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odseku 1.5., že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím (§ 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.). Rovnako správne súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy

vychádzal z ust. § 17 ods. 3 ,4 zákona č. 514/2003Z.z. z osoby žalobcu, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval, keď prihladol na závažnosť vzniknutej ujmy, na okolnosti, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Na zdôraznenia správnosti týchto záverov odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že samotným výkonom väzby (bez ohľadu nato, či bol poškodený už predtým trestne stíhaný alebo nie) dochádza k výraznému obmedzeniu súkromného a rodinného života väzobne stíhanej osoby, k jej odčleneniu od najbližších a tým aj k neodvratnému zásahu do jej citového a intímneho života. Ďalej výkon väzby spôsobí stres, neistotu, úzkosť a pri hodnotení následkov do osobnostnej sféry je potrebné prihliadnúť aj k ďalším okolnostiam akými sú napr. možnosť kontaktu s príbuznými a okolím, dopad uvalenia väzby na spoločenskú česť a povesť poškodeného pričom relevantné môže byť aj to, že informácie o zatknutí a väzbe boli šírené a za akých okolností. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné prihliadnúť na povahu trestnej veci t.j. závažnosť trestného činu, pre ktorý bola osobne trestne stíhaná. Ak súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané (výsluchmi svedkov), že samotná väzba a trestné stíhanie zanechali vplyv na správaní žalobcu, ktorý sa stránil ľudí pretože sa hanbil, že samotná väzba mala vplyv aj na spoločný život v rodine a najmä na maloletú dcéru, ktorá neprítomnosť otca počas väzby veľmi ťažko znášala najmä psychicky a rozhodol aj vzhľadom na medializáciu prípadu a povahu trestnej veci o tom, že žalobcovi je potrebné priznať náhradu nemajetkovej ujmy jeho závery sú správne.

22.1. Odvolací súd ale dospel k záveru, že vzhľadom na časové okolnosti väzby, jej trvanie a s prihliadnutím na rozhodovacia činnosť súdov Slovenskej republiky, súdov okolitých krajín a najmä Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné priznať náhradu nemajetkovej ujmy v nižšej výške. Je možné konštatovať, že každý štát si sám upravuje podmienky a kritériá priznávania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to vzhľadom na spoločenské, ekonomické a právne podmienky toho ktorého štátu. Napríklad v rozsudku ESĽP Shillyayev proti Rusku, sťažnosť č. 9647/02, za rozhodujúce pri posúdení výšky odškodnenia podľa čl. 5 Dohovoru boli kritéria - povaha trestnej veci, celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére sťažovateľa, pričom odškodnenie ruskými orgánmi sťažovateľa vo výške 2.700,-€ považoval ESĽP za nedostatočné. Ďalej podľa rozsudku veľkého senátu ESĽP z 28.05.2002, o veci Stafford proti Spojenému Kráľovstvu, sťažnosť č. XXXXX/XX, z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 1 Dohovoru za to, že bola obmedzená osobná sloboda sťažovateľa po dobu 17 mesiacov a 22 dní (celkom 532 dní), bolo priznané odškodnenie vo výške 16.500 €. V poslednej dobe je snaha štátov pri odškodňovaní sťažovateľov za obmedzenie osobnej slobody výkonom väzby vychádzať zo sadzby stanovenej za 1 deň výkonu väzby. ESĽP však neposkytuje žiadne pevné pravidlá, ani referenčný rámec čo do výšky peňažného odškodnenia.

22.2. Vychádzajúc tak zo spoločenských a ekonomických podmienok Slovenskej republiky (napr. výšky životnej úrovne), v porovnaní s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, a aj vzhľadom na neskoršie rozhodnutia súdov Slovenskej republiky odvolací súd má zato, že podobne ako sa ustálila súdna prax v Českej republike, je dôvodné predbežne ustáliť sadzbu stanovenú za 1 deň výkonu väzby v rozsahu od 20 do 60 €. V tomto rozmedzí bolo potom dôvodné priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj v danej veci, vychádzajúc z celkových okolností prejednávanej veci. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania bolo zistené, že obmedzenie osobnej slobody žalobcu výkonom väzby trvalo celkom 80 dní, že k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu došlo na základe vznesenia obvinenia pre obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu, čo v blízkosti jeho okolia vo vzťahu k nemu samotnému ako i k jeho rodine (bez ohľadu nato, že žalobca bol predtým trestne stíhaný) mohlo vzniknúť vlnu nedôvery, odcudzenia a aj urážok, že vzatie do väzby bolo mediálne prezentované v širšom okolí. Odvolací súd hodnotiac všetky uvedené skutočnosti, dospel k záveru, že za 1 deň výkonu väzby v tomto konkrétnom prípade je dôvodné priznať sadzbu vo výške 50,-€ a nie ako ustálil súd prvej inštancie 75,-€. To znamená, že za 80 dní prináleží žalobcovi náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej výške 4.000,-€ (80 dní x 50,-€).

23. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa náhrady škody vo výške 1.059,81€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,-€ v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil a vo zvyšnej časti týkajúcej sa priznanej náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti v zmysle § 388 Cs.p. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

24. O náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2 , s § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca sa svojou žalobou domáhal zaplata istiny vo výške 72.938,-€, pričom úspech dosiahol celkovo v časti 5.059,81€. Žalovaný dosiahol úspech v časti zastavenia konania vo výške 55.878,85€, ktoré zastavenie zaviniť žalobca a v časti zamietnutia zvyšku žaloby t.j. v časti 12.000,-€, spolu teda v časti 67.878,85€. V danom prípade potom pomer úspechu

žalovaného predstavuje 62.819,04/72.938 (67.878,85€- 5.059,81€ = 62.819,04€) t.j. 86% (0,86) a preto by mu vznikol nárok na náhradu konania trov celého konania v tomto rozsahu. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanému v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho konania a preto už o výške náhrady týchto trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).